

Sygn. akt III AUa 948/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 września 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu

Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Maria Pietkun
Sędziowie:	SSA Elżbieta Kunecka (spr.) SSA Janina Cieślikowska
Protokolant:	Magdalena Krucka

po rozpoznaniu w dniu 25 września 2012 r. we Wrocławiu

sprawy z wniosku M. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.

o wysokość emerytury

na skutek apelacji M. K.

od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Świdnicy

z dnia 19 kwietnia 2012 r. sygn. akt VII U 5/12

I. **oddala apelację,**

II. **nie obciąża wnioskodawcy kosztami zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 kwietnia 2012 r. sygn. akt VII U 5/12 Sąd Okręgowy i Ubezpieczeń Społecznych w Ś. w pkt I wyroku oddalił odwołanie M. K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia 12.12.2011 r., która organ rentowy odmówił wznowienia postępowania w sprawie ponownego rozpoznania wniosku o uwzględnienie w podstawie wymiaru emerytury wynagrodzeń ujętych w druku Rp7 z dnia 25.06.2010 r. w pkt. II wniosek z dnia 13 kwietnia 2012 r. o wypłatę renty z tytułu niezdolności do pracy w miejsce pobieranej emerytury z uwzględnieniem przeciętnego wynagrodzenia w latach 1986 - 1988 przekazał stronie pozwanej celem rozpoznania, a w pkt III wyroku odstąpił od obciążenia wnioskodawcy kosztami zastępstwa procesowego strony pozwanej.

Rozstrzygnięcie Sąd wydał w oparciu o następująco ustalony stan faktyczny sprawy:

Wnioskodawca M. K. pobiera począwszy od 01.01.2006 r. emeryturę. Do wyliczenia wysokości podstawy wymiaru emerytury przyjęto wynagrodzenie z 3 lat kalendarzowych 1986 - 1988. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 98,05%. W dniu 13.07.2010 r. wnioskodawca złożył w organie rentowym wniosek o przeliczenie świadczenia z uwagi na nowe dokumenty o wysokości wynagrodzenia. We wniosku wskazał, że będąc zatrudniony w Państwowym Ośrodku (...) w Ł. wykonywał dodatkowe zatrudnienie otrzymując z tego tytułu wynagrodzenie, które dotychczas nie zostało przyjęte przy wyliczeniu emerytury. Wnioskodawca załączył do wniosku druk Rp7 z dnia 06.07.2010 r. wraz z załącznikami dotyczącymi dodatkowych wynagrodzeń. Decyzją z dnia 21.07.2010 r. strona pozwana przeliczyła podstawę wymiaru z uwzględnieniem wysokości wynagrodzenia przedłożonego przez wnioskodawcę (nadal z okresu lat 1986 – 1988), ustalając wskaźnik wysokości podstawy wymiaru na 101,29%. Wnioskodawca odwołał się od tej decyzji wnosząc o przyjęcie do ustalenia wysokości świadczenia, że wykonywał pracę kierowcy w okresie od 1981 r. do 1990 r., a jego wynagrodzenie równało się ze średnią krajową. Prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 17 lutego 2011 r. (sygn. akt VII U 1978/10) odwołanie wnioskodawcy zostało oddalone. W postępowaniu tym Sąd Okręgowy ustalił, że wnioskodawca w okresie od 01.04.1981 r. do 29.05.1990 r. był zatrudniony Państwowym Ośrodku (...) w Ł. na stanowisku samodzielnego referenta i dodatkowo miał powierzone obowiązki kierowcy, za które otrzymywał dodatkowe wynagrodzenie uzależnione od ilości przejechanych kilometrów i godzin pracy. Składając wniosek o rentę w roku 1992 wnioskodawca przedłożył zaświadczenie stwierdzające wysokość wynagrodzenia za okres lat 1982 – 1989 obejmujące także dodatek za prowadzenie pojazdu. W toku postępowania Urząd Gminy w Ł. złożył informację, że w przedstawionym przez wnioskodawcę druku Rp7 z dnia 06.07.2010 r. zostały uwzględnione wszystkie wynagrodzenia wnioskodawcy, zgodnie z posiadaną dokumentacją płacową. Mając powyższe na uwadze Sąd uznał odwołanie wnioskodawcy za niezasadne. Wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 09 czerwca 2011 r. (sygn. akt III AUa 463/11) apelacja wnioskodawcy została oddalona.

W dniu 02.12.2011 r. wnioskodawca złożył u strony pozwanej wniosek o przeliczenie świadczenia przy uwzględnieniu wysokości wynagrodzenia w załączonym przez wnioskodawcę druku Rp7 z dnia 25.06.2010 r. Wnioskodawca podnosił, że dokument ten omyłkowo nie został wcześniej przedstawiony. Wnioskodawca nadal domagał się przyjęcia, że pracował na dodatkowym etacie jako kierowca powołując się przy tym na zeznania świadków A. G. i Z. M., przesłuchanych w postępowaniu VII U 1978/10. Zaskarżoną decyzją z 3 dnia 12.12.2011 r. organ rentowy odmówił wznowienia postępowania przez ponowne rozpatrzenie druku Rp7 z dnia 25.06.2010 r. gdyż wynagrodzenia w nim ujęte zostały wyszczególnione w druku Rp7 z dnia 06.07.2010 r.

Wobec tak poczynionych ustaleń sąd orzekł, że odwołanie wnioskodawcy nie podlega uwzględnieniu, niezależnie od faktu czy wniosek złożony w organie rentowym zostałby potraktowany jako wniosek o wznowienie postępowania w zakresie prawomocnej decyzji, czy też jako kolejny wniosek o przeliczenie podstawy wymiaru świadczenia.

Sąd podkreślił, że wszelkie okoliczności podnoszone przez wnioskodawcę w postaci okresu pracy na dodatkowym stanowisku kierowcy, osiąganego wynagrodzenia przy uwzględnieniu dostępnej dokumentacji, zaświadczeń o zarobkach oraz zeznań świadków A. G. i Z. M. były przedmiotem rozpoznania sądu w postępowaniu sygn. VII U 1978/10, zakończonym prawomocnym wyrokiem oddalającym odwołanie wnioskodawcy.

Wskazując na powyższe Sąd stwierdził, że nie ma możliwości ponownego rozpoznania sprawy w oparciu o te same dowody i dokumenty i dokonania innej ich oceny, niż poczyniona w wymienionym wyżej postępowaniu.

Sąd wskazał, że zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 25.06.2010 r., które wnioskodawca załączył do kolejnego wniosku o przeliczenie emerytury nie zawiera jakichkolwiek odmiennych kwot wynagrodzeń od tych, które zawarte były w zaświadczeniu z dnia 06.07.2010 r., a którym to zaświadczeniem dysponował sąd w postępowaniu VII U 1978/10.

Aktualnie zgłaszane zarzuty wnioskodawcy zawierają te same twierdzenia i dowody, na które wnioskodawca powoływał się uprzednio.

Mając powyższe na uwadze Sąd stwierdził, że żądanie wnioskodawcy jako niezasadne podlegało oddaleniu. Orzeczenie o kosztach Sąd wydał w oparciu o przepis art. 102 k.p.c.

Nowe, zgłoszone na rozprawie w dniu 19.04.2012 r. roszczenie o dalszą wypłatę renty z tytułu niezdolności do pracy oraz jej przeliczenie przez przyjęcie w okresie lat 1986 – 1988 wynagrodzenia odpowiadającego wysokości przeciętnego wynagrodzenia, przekazano stronie pozwanej, celem rozpoznania.

Z wyrokiem nie zgodził się wnioskodawca zaskarżając wyrok w całości i domagając się uwzględnienia jego żądania i przeliczenia emerytury z uwzględnieniem Rp 7 z dnia 25 czerwca 2010 r., który w ocenie wnioskodawcy odzwierciedla fakt, że był on zatrudniony na stanowisku kierowcy. Wnioskodawca zarzucił organowi rentowemu jak i Sądowi, że w sposób niewłaściwy dokonał analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, bezpodstawnie nie uwzględnił wniosków skarżącego, a w szczególności niezasadnie odmówił przeliczenia świadczenia z uwzględnieniem zarobków, jakie uzyskiwał pracując w charakterze kierowcy.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja wnioskodawcy nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd I instancji przeprowadził w sprawie należyte postępowanie dowodowe wyprowadził w niego trafne wnioski, a w konsekwencji wydał wyrok zgodny z obowiązującymi przepisami prawa.

Spór w sprawie wymagał rozstrzygnięcia, czy organ rentowy zasadnie decyzją z dnia 12.12.2012 r. odmówił wnioskodawcy wznowienia postępowania w sprawie ponownego rozpoznania wniosku o uwzględnienie w podstawie wymiaru emerytury wynagrodzeń wykazanych w druku RP – 7 z dnia 25.06.2010 r.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że zgodnie z treścią art. 114 ust. 1. ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS (Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość.

Z przeprowadzonego w sprawie postępowania dowodowego wynika wprost, że po wydaniu przez organ rentowy decyzji z dnia 15 listopada 2010 r., która prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 17 lutego 2011 r. sygn. akt VII U 1978/10 została utrzymana w mocy, nie zaistniały żadne nowe okoliczności mogące stanowić podstawę do wznowienia postępowania w sprawie.

W szczególności dowodu takiego nie stanowi druk Rp 7 z dnia 25 czerwca 2010 r., który nie zawiera dodatkowych danych ponad te jakie zostały zawarte w druku Rp-7 z dnia 6 lipca 2010 r.

Podkreślić należy, że Urząd Gminy w Ł., pismem z dnia 27 września 2010 r. udzielił informacji z której wynika, że wnioskodawca w okresie od dnia 1.04.1981 r. do 29.05.1990 r. był zatrudniony w (...) w Ł. w wymiarze 1/2 etatu na stanowisku referenta i 1/2 etatu na stanowisku kierowcy (łącznie na 1 pełny etat), a druk Rp – 7 z dnia 6 lipca 2010 r. stanowi wykaz całościowego wynagrodzenia, jakie widnieje na kartotece zarobkowej wnioskodawcy. Jest to jedyna dokumentacja płacowa jak się zachowała i jaka znajduje się w archiwum, brak jest natomiast kart pracy, angaży.

Świadczenie emerytalne wnioskodawcy zostało obliczone z uwzględnieniem druku RP-7 z dnia 6 lipca 2010 r. oznacza to, że zostało ono ustalone w oparciu o najpełniejszą istniejącą dokumentację płacową wnioskodawcy, która tym samym jest dla niego najkorzystniejsza.

Z tego też względu powoływanie się przez wnioskodawcę na druk Rp-7 z dnia 25 czerwca 2010 r., jako na dokument, który stanowi o nowych okolicznościach w sprawie, jest niezasadne i w rozumieniu przepisu art. 114 ust. 1 cytowanej wyżej ustawy, nie może stanowić podstawy do wznowienia postępowania w sprawie.

Niezależnie od powyższego Sąd I instancji rozpoznał niniejszą sprawę w sposób rozszerzony, badając jednocześnie, czy istnieją podstawy do przeliczenia świadczenia emerytalnego wnioskodawcy, w oparciu o przedstawiony przez niego druk Rp – 7 z dnia 25 czerwca 2010 r.

W wyniku przeprowadzonego w sprawie postępowania dowodowego Sąd I instancji stwierdził, że brak jest podstaw do przeliczenia świadczenia wnioskodawcy albowiem druk Rp-7 z dnia 25 czerwca 2010 r., nie zawiera jakichkolwiek odmiennych kwot wynagrodzeń od tych, które zawarte były w zaświadczeniu z dnia 6 lipca 2010 r., a którym to zaświadczeniem dysponował Sąd w postępowaniu o sygn. akt VIIU 1978/10.

Sąd Apelacyjny po przeanalizowaniu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wyraża pełną aprobatę dla rozstrzygnięcia Sądu I instancji, jak również dla przedstawionej przez ten Sąd argumentacji zawartej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Rację ma Sąd Okręgowy stwierdzając, że brak jest jakichkolwiek podstaw do uwzględnienia żądania wnioskodawcy zarówno w przedmiocie wznowienia postępowania, jak również w zakresie wniosku o dokonanie przeliczenia świadczenia emerytalnego wnioskodawcy.

Dokument Rp- 7 z dnia 25 czerwca 2010 r. nie stanowi nowego dowodu w sprawie i nie wywiera żadnego wpływu na już ustaloną wysokość świadczenia emerytalnego wnioskodawcy.

Zarzuty wnioskodawcy jakie zgłaszał w apelacji, jak również na rozprawie przed Sądem Apelacyjnym w dniu 25 września 2012 r. nie zasługują na uwzględnienie. W apelacji wnioskodawca powielił formułowane w toku postępowania żądania, a ponadto zarzucił, że organ rentowy niezasadnie dokonuje różnego rodzaju potrąceń” podatkowych” z jego świadczenia.

Sąd Apelacyjny odnosząc się do pierwszej grupy sformułowanych przez wnioskodawcę zarzutów wskazuje, że kwestia prawidłowości wyliczenia przez organ rentowy jego świadczenia nie budzi najmniejszych wątpliwości, albowiem organ rentowy uwzględnił wszystkie wykazane w druku Rp – 7 zarobki z dnia 6 lipca 2010 r., jakie wnioskodawca uzyskał w przebiegu jego zatrudnienia, a jakie zostały udokumentowane w sposób pewny.

Natomiast odnośnie dokonywanych przez organ rentowy potrąceń od wypłacanego wnioskodawcy świadczenia, Sąd Apelacyjny na marginesie tylko zaznacza, że organ rentowy zobowiązany jest stosować dyspozycje obowiązujących w polskim systemie prawa ustaw również tych, które nakładają obowiązek odprowadzania zaliczki na podatek dochodowy jak i składek na ubezpieczenie społeczne, zasady te obowiązują wszystkich świadczeniobiorców w jednakowy sposób, z tego też względu zarzuty wnioskodawcy są niezasadne i wynikają z subiektywnego poczucia pokrzywdzenia, które wynika z błędnych przekonań wnioskodawcy.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny na mocy art. 385 kpc orzekł o oddaleniu apelacji wnioskodawcy.

Orzeczenie o kosztach zastępstwa procesowego Sąd wydał w oparciu o przepis art. 102 kpc mając na uwadze trudną sytuację materialną wnioskodawcy, a w szczególności nieznaczną wysokość pobieranego przez niego świadczenia emerytalnego.

R.S.